

75 jaar Israël = 75 jaar Nakba

Op 14 mei viert Israël het 75 jaar bestaan als land voor de Joodse gemeenschap. Een dag later, op 15 mei, herdenken Palestijnen de trieste verjaardag van 75 jaar Nakba, de catastrofe die in 1948 begon met de verdrijving uit en de vernieling van hun woonplaatsen. Deze lijdensweg duurt vandaag, 75 jaar later, voort: vervolging, bezetting, bedreiging, vernieling, uitsluiting, opsluiting, vernedering, foltering, doodslag. Een schril contrast tekent zich af tussen het Israël dat zich voordoeft als een bloeiende natie met veel economisch en wetenschappelijk potentieel en de rauwe realiteit van de Palestijnen die het dagelijks hardhandig onderdrukt.

Een exemplarisch voorbeeld is de trieste geschiedenis van Shireen Abu Akleh.

Shireen Abu Akleh, martelaar tegen wil en dank

Op 11 mei 2022 werd de Palestijns-Amerikaanse journaliste Shireen Abu Akleh gedood toen zij verslag deed van een inval van het Israëlische leger in het vluchtelingenkamp Jenin op de Westelijke Jordaanoever (Palestijns gebied). Haar dood veroorzaakte een schok in heel Palestina en in de Arabische wereld. Ze was geliefd als waarheidsgetrouw en bedachtzaam kroniekschrijfster voor Al-Jazeera. Ze beschreef de dagelijkse gang van zaken van het leven van de gewone Palestijnen. Ondanks een duidelijk leesbaar kogelvrijvest met PRESS erop werd Shireen in koelen bloede neergemaaid.

Het Israëlisch leger ontkende onmiddellijk dat het verantwoordelijk was voor de schietpartij. Nadat uit onderzoek van CNN, The Washington Post, The New York Times, Associated Press en B'Tselem onomstotelijk bleek dat de schoten afkomstig waren van een Israëlische soldaat, kwam Israël op de verklaring terug. Ze blijven echter beweren dat het onbedoeld was en nemen geen enkele verantwoordelijkheid.

De internationale gemeenschap toonde medeleven met het verlies en uitte bezorgdheid over het gedrag van de Israëlische soldaten. Maar een jaar later is nog steeds niemand verantwoordelijk gesteld: noch voor de dood van Shireen, noch voor het stuitend gebrek aan respect voor haar en de familie toen zij bijeenkwamen om haar te begraven. Zoals op de beelden in Terzake van 11 mei goed te zien is, wordt de begrafenisstoet door tientallen leden van een mobiele eenheid hardhandig uit elkaar geslagen. 30 mensen raken gewond en de kist valt zelfs op de grond. De pijn van de familie

wordt zwaarder door het stilzwijgen van de internationale gemeenschap. Het is tijd dat Israël verantwoordelijk wordt gehouden voor de acties van zijn militairen en dat gerechtigheid geschiedt.

Wat doet België?

Sinds het begin van dit jaar is België lid van de VN-Mensenrechtenraad en besteedt het veel aandacht aan de situatie en het vredesproces in het Midden-Oosten, wat ook opgenomen is in het regeerakkoord. Onze overheid is bezorgd over de koers die de nieuwe Israëlische regering vaart, maar rekent vooral op de Europese Unie en de Verenigde Naties voor maatregelen op de-escalatie van het geweld op korte en op lange termijn. Daadkracht op de internationale niveaus blijft echter uit.

België heeft zich ertoe verbonden om een nieuw vijfjarig samenwerkingsprogramma met Palestina te financieren, voor de periode 2022-2026. Het budget is gelijk aan dat van de vorige periode van vijf jaar. Daarnaast helpt België Palestina via de cofinanciering van VN-programma's en ondersteunt het werk van ontwikkelingsorganisaties, die actief zijn in volksgezondheid, onderwijs, duurzame landbouw, toerisme en het behoud van geklasseerd cultureel erfgoed.

De Belgische inzet komt deels tegemoet aan de noodkreet van de Palestijnse bevolking om het niet enkel bij verklaringen te houden. Of dit voldoende is om een duurzaam en vreedevol samenleven van Israëli en Palestijnen te bekomen, valt te betwijfelen, want de Palestijnse bevolking is moe getergd.

Duizenden stemmen voor vrede en verzoening: wie hoort ze?

Hoopgevend zijn de veerkrachtige initiatieven in de regio die gevoelens van haat en wraak overstijgen. Op maandag 24 april II. werd de Joint Israëlï Palestijnian Memorial Day Ceremony weer georganiseerd. Familie van slachtoffers van geweld aan Israëlische en Palestijnse zijde gedenken dan samen het verlies en zoeken naar wegen om een einde te maken aan het zinloze geweld. 15.000 mensen namen ter plaatse deel aan deze opmerkelijke ceremonie. Opmerkelijk omdat de getuigen diametraal ingaan tegen het heersend discours dat de ander – zij het Palestijn, zij het Israëlï – de vijand is, en dat daar niet mee kan of mag gesproken worden. Deze vrouwen en mannen bewijzen echter dat zij lak hebben aan dat discours en nu eens eindelijk werk willen zien maken van vrede en veiligheid. Zij zijn de spiraal van geweld beu en roepen openlijk op tot samenwerking, dialoog en verzoening. Buiten aan de ceremonie werden zij luidkeels uitgemaakt voor verraders, maar wie zijn de echte verraders? Zij die een perspectief geven op het beëindigen van het geweld, of zij die daar hardnekkig aan vasthouden en het leven in veiligheid onmogelijk maken. Deze mannen en vrouwen verdienen al onze steun en ons respect. En wat meer media-aandacht.

Op 13, 14 en 15 mei wordt tijdens Stiltecirkels in verschillende Vlaamse steden om de Nakba te herdenken de dood van Shireen Abu Akleh onder de aandacht gebracht. Als jammerlijk voorbeeld van de voortdurende Nakba. Hiermee willen wij alle overheden aansporen om de Israëlische overtredingen van het internationale recht een halt toe te roepen. Het onrecht moet stoppen opdat er eindelijk een echte reden tot feesten kan komen op 14 mei.

Jef Vlamincx, Werkgroep Israël-Palestina Pax Christi Vlaanderen

Annemarie Gielen, bewegingswerker Conflictgebieden Pax Christi Vlaanderen